

Den virkelige folkeviljen

Taler

Vidkun Quisling

Dato

1 februar 1942

Sted

Akershus slott, Oslo

1 Herr Reichskommissar!

Meine Herren Vertreter der Wehrmacht!

5 Hohe Gäste!

Mine kampfeller

Norske og tyske menn og kvinner!

10

Zuerst möchte ich, Herr Reichskommissar, einige Worte an Sie als Vertreter des deutschen Führers und Reichskanzlers richten.

15

Das, was heute hier geschieht, beweist vor der ganzen Welt, dass Deutschland, unser germanisches Brudervolk, eine ehrliche, aufrichtige und freundschaftliche Gesinnung für das norwegische Volk hegt. Dieser Beweis für die ehrlichen Absichten Deutschlands in Norwegen war an sich für mich persönlich nicht notwendig, denn ich wusste genau, dass es die ganze Zeit der Wunsch des Führers war, Norwegen die Freiheit und Selbständigkeit durch unsere Bewegung wiedergewinnen zu lassen.

20

Deutschland hatte niemals den Wunsch oder die Absicht, aus Norwegen oder Skandinavien ein zweites Irland werden zu lassen. Dies war Einsichtigen ohne weiteres verständlich, denn Deutschland kam nicht als Angreifer hierher, sondern als Freund, um Norwegen vor dem schon in Gang gesetzten englischen Überfall zu schützen und um die eigenen legitimen Lebensinteressen gegen den hinterlistigen englischen Neutralitätsbruch wahrzunehmen.

25

Von den damaligen norwegischen Regierung jedoch, die nicht im

norwegischen, sondern im Interesse Englands und Moskaus arbeitete, wurde die deutsche Wehrmacht als Feind empfangen. Diese landesverräterische Regierung ist schon lange keine norwegische Regierung mehr.

35 Aber natürlich und durchaus verständlich ist es - nach diesen schlechten Erfahrungen, die Deutschland machen musste -, wenn der Führer Norwegen, dass die strategische Schlüsselstellung im Norden innehat, nicht wieder in die Hände solcher Kreise geben kann, die keine Garantie dafür bieten, dass solche gefährlichen Ereignisse sich nicht wiederholen.

40

Daher konnte die Freiheit und Selbständigkeit Norwegens nur durch unsere NS-Bewegung, die aus innerer Überzeugung und wirklicher Wahrung der vitalen nationalen Interessen Norwegens die unbedingte Sicherheit für eine ehrliche und freundschaftliche Zusammenarbeit mit Deutschland bietet, 45 wiedergewonnen werden.

Deshalb bestanden auch für Norwegen tatsächlich nur zwei Möglichkeiten, wie Sie, Herr Reichskommissar, ja wiederholt betont haben, nämlich: entweder musste eine Regelung auf selbständiger nationaler Basis durch NS erfolgen, 50 oder aber Deutschland musste diese Regelung selbst vornehmen.

Ich weiss sehr genau, dass Deutschland die letzte Alternative nicht wünschte, ebenso wie diese ja auch für jeden nationalbewussten Norweger untragbar sein müsste.

55

Diese Tatsachen sind für die Politik, die Sie, Herr Reichskommissar, im Auftrag des Führers in Norwegen geführt haben, die Richtschnur gewesen. Am heutigen Tage nun, wo eine eigene nationale Regierung in Norwegen wieder geschaffen wird und dieser Vorgang erneut einen Beweis für die geradlinige 60 Innehaltung der von Ihnen begonnenen Politik darstellt, möchte ich Ihnen, Herr Reichskommissar, aufrichtig danken.

Ihre Hilfe, die Sie bei der Schaffung des neuen nationalen Norwegen geleistet haben, spricht Ihnen für alle Zeiten ein grosses und historisches Verdienst zu.

65

Nicht zuletzt habe ich dem Führer Adolf Hitler sowohl im eigenen und im Namen der von mir geführten Bewegung als auch im Namen des ganzen norwegischen Volkes für das grosszügige Verständnis, dass er dem tiefsten

70 Wunsche unseres freiheitsliebenden Volkes entgegengebracht hat, Dank zu sagen. Ich bin felsenfest davon überzeugt, dass das, was heute hier geschieht, von der grössten Bedeutung für die Zukunft sein wird und dass es im weitgehendsten Masse die gemeinsamen Interessen unserer beiden germanischen Völker fördern wird.

75

Jetzt darf ich dazu übergehen, in norwegischer Sprache einige Worte an meine Landesleute zu richten:

Da jeg i 1930 etter 12 år i Russland og tilstøtende land, hvor jeg fikk et
80 inngående kjennskap til det bolsjeviske regime, tok opp arbeidet i Norge for å gjøre mitt til å avverge den dødelige fare som jeg med sikkerhet visste at bolsjevismen innebar for den europeiske kulturverden og ikke minst for mitt eget fedreland, da søkte selvfølgelig marxistlederne fra første stund av på alle måter å gjøre meg til en død mann. Og etter at jeg 7. april 1932 i Stortinget som
85 forsvarsminister åpent hadde angrepet arbeiderpartiets ledere og avsløret deres landsforræderske planer og samarbeid med Moskva, slo partipolitikerne av alle leire seg sammen om å likvidere meg. Også de borgerlige. Med rette forsto, eller følte disse folk at bolsjevismen ikke kunde overvinnes uten at de oppga sitt eget politiske system. Og det tenkte de i sin blinde egeninteresse og partiegoisme
90 minst av alt på å gjøre. I spørsmålet om liv og død for det norske folk satte de sine personlige interesser over hensynet til folk og fedreland.

Partilederne med hr.Hambro, hr.Mowinckel og hr.Nygaardsvold i spissen, disse sørgelige eksponenter for de såkalte store partier, fant det imidlertid ikke
95 formålstjenlig og «taktisk klokt» å rette det avgjørende angrep direkte mot meg. Derfor ble hele regjeringen hvorav jeg var medlem, fjernet under anvendelse av en latterlig, men parlamentarisk betegnende diskusjon om hvorvidt det samlede statsbudsjett skulde være et par prosent større eller mindre.

100 I mars 1933 måtte jeg altså tre tilbake fra min ministerstilling. Mitt første forsøk på nasjonal nyreisning var slått ned. Men i min avskjedstale i Stortinget lovet jeg Mowinckel og hans medsammensvorne at jeg skulde komme igjen. Og Nasjonal Samling ble organisert.

105 Syv år senere, 9. april 1940, var vi der på ny. Men, det skal vare sikkert, det var ikke på den måten vi hadde ønsket vår tilbakekomst. I årevis hadde vi i NS kjempet videre, ikke for makten, men for å bringe det norske folk til fornuft.

Jeg behøver ikke å si mer om det. Jeg vil bare på dette sted og i denne stund slå
110 historisk fast at 9. april 1940 rømte konge, regjering og storting fra Oslo og
overlot hovedstaden og dens befolkning til sin skjebne etter at de, mot
folkeretten og mot Norges livsinteresser hadde kastet landet inn i en urettferdig
krig som dessuten var tapt på forhånd. I Oslo og omegn og på de fleste steder i
Sør-Norge truet kaos og ødeleggelse. Under disse omstendigheter var det
115 Nasjonal Samlings plikt og rett å overta regjeringsmakten for å representere
Norges interesser like overfor Tyskland og for å redde Norge fra å bli et hårtatt
land og fra å bli utsatt for alle de andre vanskeligheter som uvegerlig vide bli
felgen av den desperate situasjon partipolitikerne og Englands kronede agent
hadde kjørt vårt land ut i.

120

Allerede den 15. april måtte vi imidlertid igjen vike. Ved iherdig
undergravningsarbeid fra det gamle systems spisser og fra visse «nasjonale»
fribyttere, lyktes det å framstille den nasjonale regjering som en hindring for
fred og forsoning.

125

Hvis bare vi kom vekk, vilde kongen vende tilbake, fiendtlighetene bli innstilt
og landet falle til ro - sa man.

Utviklingen viste at disse påstander var så falske som vel mulig. Kongen vendte
130 ikke tilbake, og uroen og fiendtlighetene bredte seg og vokste i styrke, da vår
nasjonale regjering trådte til side.

Det visste vi på forhånd. Men det var umulig på forhånd å bevise at slik vilde det
gå, og jeg og mine medarbeidere vilde ikke la den ringeste mulighet til å unngå
135 fortsatt blodsutgytelse og ødeleggelse strande på vår motstand.

Den 15.april gikk Norges frihet og selvstendighet tapt. Og når Norge igjen har
kunnet arbeide seg opp etter dette dype fall, så skyldes det utelukkende
Tysklands høysinn og Nasjonal Samlings utholdenhet og innsats. Den 21.april
140 kom Reichskommissar Terboven, men da hadde det såkalte administrasjonsråd
allerede etablert seg. 1.mai 1940 skrev jeg i Fritt Folk:

«Det gamle systems menn har nå fått anledning til ytterligere å demonstrere sin
evneløshet og sitt egoistiske spill med det norske folks skjebne. Nasjonal
145 Samlings folk og alle andre ærlige nordmenn oppfordrer jeg til ikke å tape
motet, men å fortsette arbeidet med øket energi. Den 9. april fikk det gamle

system sitt grunnskudd. Den il. april er for oss ikke noe nederlag, men utgangspunktet for vegen til den endelige seier!»

150

Og den 5. juni samme år uttalte jeg:

155

«NS kommer til makten før eller senere, når det rette øyeblikk er inne, det er sikkert nok. Og målet er for oss ikke denne makt, men å bruke den til å løse de oppgaver vi har satt oss, bruke den til folkets og landets gagn.»

160

Allerede 25.september 1940 var tiden moden for den nasjonale revolusjons gjennombrudd. Nasjonal Samling ble anerkjent som det statsbærende parti og besatte flertallet av departementene med sine folk. Partipolitikkens tidsalder i Norge var slutt, begravd under sine egne ruiner.

165

Jeg vil ikke her gå nærmere inn på arbeidet og de mange vanskeligheter i de 16 måneder som er forløpet siden 25.september 1940. Men jeg må nevne det gode samarbeid med Reichskommissar og andre tyske representanter. Bare ved dette gode samarbeid og ved stadig utholdenhet og offervillig innsats av Nasjonal Samlings kjempere heime og ved fronten, har det vært mulig å nå de resultater som vi nå kan oppvise, og som i dag får sitt tydelige uttrykk i den kjensgjerning at Norge no igjen har fått sitt eget ansikt.

170

Norge har igjen en nasjonal regjering. Bare en siste etappe skiller oss no fra vår fulle nasjonale frihet og selvstendighet.

175

I et avgjørende historisk vendepunkt, da Norge var så nær undergangen som noensinne i sin tusenårige historie, er Norge blitt reddet. Vi har på tross av den argeste motstand, ikke minst fra våre egne forblindede landsmenn, hevdet og reddet det norske folks selvstendighet. Vi har gjort det mulig for det norske folk å bli seg selv igjen. Vi har skapt et fast grunnlag for en sterk og sunn nasjonalsosialistisk norsk politikk som lover rik framgang for vårt folk, hvis det bare evner en samlet innsats. Derfor trenger det norske folk en streng skolemester, en av sine egne som kjenner det til bunns, og som kan lære det nasjonal disiplin.

180

185

For en norsk nasjonal-regjering, som virkelig skal føre sitt folk, er det en viktig oppgave å være en slik streng, men rettferdig og klok oppdrager i nasjonal idealisme, nasjonal disiplin; nasjonal organisasjon og nasjonalt samhold.

Men dertil kreves først og fremst at regjeringen og hele den nasjonale samlingsbevegelse som bærer staten, selv er mønstergyldige forbilder på politisk disiplin og lojalitet mot saken.

Men Norges sak kan ikke frelses og fremmes ved en sterk regjering alene. Norges ulykke har ikke bare vært systemet. Norges egentlige ulykke var at det norske folk hadde tatt skade på sin sjel. Og da det indre var galt, gikk det også mer og mer galt i det ytre.

Den materialistiske individualisme og liberalisme og den importerte jødiske ånd fordervet grunnlaget til folket og virket som forbereder og forløper for bolsjevismen. Den engelske propaganda gjorde resten. All denne livsløgn førte til det gamle samfunns sammenbrudd og forgifter enno mange landsmenns sinn.

Vår fremste oppgave som vi alltid har strebet og fortsatt skal strebe etter å løse, er derfor å utrydde denne løgn og denne falske livsanskuelse, og skape en ny ånd, en nasjonal-sosialistisk og nordisk ånd. Denne ånd, den sanne NS-ånd, må bringes til å gjennomsyre hele det norske folk i stat og samfunn, i kultur livet og næringslivet, yrkeslivet og bedriftslivet, familielivet og den enkeltes liv.

Men for at denne grunnleggende reform skal kunne virkeliggjøres, kreves igjen først og fremst eksemplets makt. Det kreves først og fremst at selve riksstyret og selve statspartiet er fylt av virkelig NS-ånd, at de styrende føler seg og fører seg ikke som folkets herrer, men som dets tjenere. Selve ordet «minister» betyr jo også egentlig «en som gjør tjeneste». Før bruktes det om kongens og kirkens tjenere. No skal de være statens og folkets første tjenere.

Da kong Sverre hadde seiret over fåmannsveldets konge og over det katolske kirkeparti, uttalte han: «En mann er no trådt i stedet for tre: for konge, for jarl og for erkebiskop, og jeg er denne mann.»

I dag forener den nasjonale regjering på en liknende måte kongens, statsrådets og stortingets myndighet. Vi har aldri strebet etter eller ønsket en slik maktfylde. Det er forholdenes utvikling og våre motstandere selv som i sin blinde selvishet har laget det slik.

Vi på vår side har tvert imot tusen ganger varslet demokratene og det norske folk om at slik vilde det komme, før eller senere, på den ene eller andre måten, hvis de ikke oppga sin partipolitikk og sitt falske folkestyre, og gjennomførte en reform av statens styre som vi uavlatelig pekte på, nemlig å skape en

230 handlekraftig nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikk, og et riksting sammensatt av direkte målsmenn for nasjonens kultur- og næringsliv, i stedet for en regjering av marxistiske landsforrædere og et storting av profesjonelle partipolitikere. Som vi vet la stortingsmennene under herr Hambros smarte sceneledelse våre velbegrunnede reformforslag enstemmig og uten debatt til

235 protokollen. No er alle disse folk samt deres system selv «vedlagt protokollen». Vi har også der fått rett.

For øvrig er ingen mer enn jeg klar over at den no etablerte ordning også i indrepolitisk henseende er en midlertidig ordning. Den betegner ikke den

240 endelige regjeringsform som vi akter å gjennomføre.

Overensstemmende med vårt program vil vi da også, så snart forholdene tillater det, innkalle en nasjonalforsamling, et riksting eller storting (navnet er jo no blitt ledig) av representanter for de forskjellige områder av samfunnslivet og

245 folkets arbeidsliv, og gi dem innflytelse på rikets styre. Etter de samme synspunkter har vi også til denne statsakt innkalt representanter for bøndene, arbeiderne, fiskerne og andre yrker i kultur og næringsliv. Imidlertid er det klart at krigssituasjonen med nødvendighet krever en konsentrasjon av makten.

Og fører- og ansvarsprinsippet må også under normale forhold forbli vår grunnsetning for styre i stat og samfunn. Det er vår særpregede nasjonale syreform, og det er den mest effektive.

250

Vår regjering er ikke noe vilkårlig voldsherredømme, eller noen despotisk diktaturregjering. Vi vil bygge landet med lov og ikke øde det med ulov, i

255 motsetning til det gamle system som førte til vårt rettssamfunns oppløsning og derfra videre mot den kommunistiske slavestat.

Jeg vil også her framheve en annen prinsipiell forskjell mellom det gamle og det nye styre, fordi den i seg selv inneholder et helt politisk-sosialt program. Det er en sannhetserkjennelse så dypt begrunnet i selve tingenes natur, at jeg med de

260 nødvendige endringer kan uttrykke den med ord som ble uttalt for mer enn 2000 år siden. Allerede oldtidens største vismann, Alexander den stores lærer,

265 bemerket at

«mens kongedømmet er etablert for å forsvare de store mot folket, er det karakteristiske ved det autoritære styre å bekjempe fåmannsveldet».

270 Nasjonal Samling og den nasjonale regjering vil samle alle nordmenn til nasjonalt samarbeid.

Vår regjering er ikke noen partipolitisk regjering og enda mindre noen internasjonal klassekampregjering som Nygaardsvold-regjeringen. Vi er en
275 nasjonal regjering, en regjering for hele folket. Vi vil bygge på folket, ikke på de «store».

Det nye samfunn bygger på arbeidet, ikke på gull og penger. Ethvert ærlig arbeid skal aktes, enten det er kroppsarbeid eller åndsarbeid. De beste skal lede, med
280 stor myndighet og stort ansvar. Men det skal være likhet for loven og like gode utgangsvilkår for alle. Staten skal bekoste høyere utdanning av særlig begavet ungdom. Alle skal som frie mennesker ha sitt eget erverv og virke, men arbeide sammen til gjensidig nytte for seg selv og for det hele. Vårt ideal er sosial rettferd. Alle landsmenn som urettferdig har det tungt og trangt, skal ha vår
285 aktive støtte.

Alle skal få se at Norge har en nasjonal regjering som ikke lar seg overtreffe av noen i kjærlighet til sitt folk og i sitt arbeid for hele folkets vel. Men
jøssingklikkene, plutokratklikkene, marxistklikkene og de intellektuelle klikkene
290 som fremdeles arbeider for fienden og forsøker å utnytte frihetskjærligheten og å terrorisere folket for på dets bekostning (til hele nasjonens forderv) å fremme sine egne og sine engelske og orientalske herrers interesser, disse klikkers makt og innflytelse skal vi tyne med alle lovlige midler til siste rest.

295 Det kan spørres med hvilken rett opptrer Nasjonal Samling og vår nasjonale regjering således som representanter for det norske folk, og som utøver av den offentlige makt og myndighet?

På det kan med rette svares at Nasjonal Samling er den eneste lovlige politiske
300 organisasjon i dette land etter at alle de andre både har begått landsforræderi og er oppløst eller rømt. Vår bevegelse er i dag rettslig sett den eneste legitime norske statsbærende myndighet. Også faktisk er vi den eneste norske utøver av

statsmakten i dette land, og den sterkeste politiske organisasjon Norge
305 noensinne har hatt. Dertil kommer at den rømte marxistregjering bevislig var en
regjering av landsforrædere, som på mer enn én måte hadde forbrutt seg mot
rikets konstitusjon og lover. Så vel storting som kongemakt hadde som følge
derav, ved ikke å gripe inn, men ved å opprettholde og understøtte en sådan
lovstridig regjering, gjort seg til medskyldige, og brutt med de grunnleggende
310 prinsipper og rettsregler i Norges grunnlov.

Men høyere enn all jus og den faktiske maktstilling er den kjensgjerning at i en
skjebnesvanger stund i vårt folks liv, da det gjaldt nasjonens være eller ikke-være,
er spontant blitt født av folkets skjød en nasjonal fornyelsesbevegelse, som
315 direkte og håndgripelig representerer alt vesentlig i nasjonens livsvilje og som er
den eneste utveg til nasjonens redning.

En slik bevegelse besitter en særegen og høyere legitimitet som gir den den
høyeste rett til alene å representere som konstitusjonelt organ nasjonens vitale
320 interesser og til å lede folkets liv inntil dens misjon er oppfylt. Nasjonens livsvilje
er ikke et juridisk begrep som kan fullgodt bestemmes ved avstemming slik som
demokratenes «folkevilje». Denne nasjonens evige livsvilje, som etter sin natur
strekker seg utover de enkeltes liv, er ikke desto mindre en realitet som tar
konkret form i de største stunder i en nasjons liv.

325 Nasjonal Samling og den nasjonale regjering er en slik legemliggjørelse av det
norske folks livsvilje, en revolusjonær nasjonal bevegelse som henter sin
legitimitet fra selve den nasjonale revolusjons kjensgjerning. Vi har fått rett i alle
de maningsord som vi gjennom mer enn ti kampår for Norges sak uopphørlig
330 har rettet til det norske folk. Vi pekte på den veg som førte fram og NS er selve
vegen. Men den veg som fører fram, er folkeviljen. Fordi vi representerer
livsviljen i det norske folk, fordi vi har sett klart og sett riktig og fremdeles har
rett i vår bedømmelse av situasjonen og framtiden, og fordi vi under den
foreliggende situasjon er nasjonens eneste mulighet til redning i denne store
335 krise,

derfor representerer vi, enten vi er i flertall eller i mindretall den virkelige
folkevilje.

340 Intet forhold er av høyere moral mellom menneskene enn det å lede og å lyde i
nasjonens skjebnetime. Ve den som da krever lojalitet og lydighet, når det ikke er

rett. Men ve også den som da nekter det, når det er rett.

345 Når en spør etter vår regjerings program kan jeg i sin alminnelighet henvise til programmet for Nasjonal Samling og dettes 30 punkter.

Dette program har vært offentliggjort så mange ganger og i et så uhyre stort antall at det burde være velkjent for alle. Det er bl.a. sendt i posten til hver eneste
350 husstand i dette land. Hvis noen ikke skulde kjenne det, er det deres egen skyld. Iallfall er det no en plikt for alle å gjøre seg bekjent med det. Det er fremdeles lett tilgjengelig for enhver.

Programmet ble i sitt første utkast utformet av meg allerede i 1918 i Petersburg
355 under det sterke inntrykk av den russiske revolusjons epokegjørende karakter. Etter å ha trådt fram i forskjellige former med samme vesentlige innhold i en rekke utkast og i programmet av 1931 for den nordiske folkereising, ble det endelig utformet for nøyaktig 8 år siden. Siden er ikke et eneste punkt i programmet blitt forandret. Dette program har aldri vært noe valgagn. Det er
360 det norske uttrykket for det nye livssyn, og det er vår bestemte vilje ærlig å oppfylle og gjennomføre det så langt forholdene gjør det mulig. Vi har da også under de konstituerte statsråder og de senere ministre allerede gjennomført en betydelig del av det, så vidt det lot seg gjøre under de herskende krigsforhold. Også, ellers har vi stadig hatt det for øye som arbeidsprogram og retningslinjer.

365 Jeg henviser altså til Nasjonal Samlings program. Det er imidlertid ved siden av det enkelte hovedspørsmål som jeg særlig må nevne.

For det første er det selve krigen.

370 Det er klart for alle at den er det avgjørende spørsmål. Det burde også være klart for enhver ansvarsbevisst nordmann at denne krig ikke bare er Tysklands, men Norges, germanernes og Europas frihetskamp mot England, Amerika og Sovjetsamveldet, mot den internasjonale jødedom, vår rases dødsfiende, som har
375 tatt disse tre verdensriker i sin tjeneste.

Så vel like overfor England og Amerika, som like overfor bolsjevismen faller Norges nasjonale livsinteresser her fullt ut sammen med Tysklands.

380 Tysklands seier er Norges seier. Tysklands nederlag er også Norges nederlag, ja,

så vidt menneskelige øyne kan se, Norges undergang.

385 Tyskland med sin verdensanskuelse og sine våpen er den eneste makt som kan
betvinge bolsjevismen. Norges være eller ikke-være avhenger av Tysklands og
dets forbundnes seier over bolsjevismen og dens allierte. En norsk nasjonal
regjering er nødt til på det alvorligste å ha dette forhold for øye og til å ta de
nødvendige konsekvenser av det. Vi må gjøre hva vi kan for den felles sak og den
390 felles seier, og for å holde krigens og kommunismens redsler borte fra Norges
grenser.

Et annet, og nesten like viktig hovedspørsmål i denne tid er å sørge for at folket
kan leve, kan tilfredsstille det daglige behov.

395 Vi appellerer til næringslivet og til bøndene og fiskerne og oppfordrer dem til å
gjøre sitt ytterste for å øke produksjonen, for landets skyld og i deres egen
interesse.

Men vi er fullt oppmerksom på at det ikke er gjort med en appell til folkets
400 godvilje, til fedrelandssinn og almenånd. Den enkelte produsent må stimuleres
ved en rettferdig pris og lønn, så han ser sin direkte interesse i å øke
produksjonen. Regjeringen må bruke all sin kraft på å løse forsyningsspørsmålet
til gagns, og så meget mer energisk, som en må regne med at vanskelighetene
enno ikke er overvunnet.

405

Det tredje spørsmål som jeg her berører, er Norges utenrikspolitiske stilling. Her
er det en oppgavefor den nasjonale regjering, å slutte freden med Tyskland.

Likeledes må vi, - og det snarest mulig - få endret det forhold at i de land som
410 England forer krig mot, varetas de norske borgeres interesser på
emigrantregjeringens vegne av Sverige, og det endog i Tyskland.

I denne forbindelse vil jeg kort streife. Sveriges hittidige holdning like overfor
det nye Norge.

415

Det er no kommet en ny ordning her i landet, en nasjonal regjering er trådt til.
Den offentlige mening i Sverige vil da sikkert forstå betydningen av dette, og
innse at øyeblikket no er inne til å ta opp til revisjon de metoder som hittil har
vært praktisert like overfor vårt land.

Vi på vår side ønsker bare et godt naboforhold på halvøya. Men i stedet for å
jage etter et nordisk samarbeid, som har vist seg å være en illusjon, og som vi i vår
historie dessverre har fått svi nok for, vil vi belært av erfaring, også her føre en
425 ærlig og nøktern realpolitikk.

Vi er no fast bestemt på å gå de veger som Norges interesser tilsier. Vi betakker
oss for nordisk overformynderi i hvilken som helst form. Vi vil, i nøye
samarbeid med Tyskland, fere en selvstendig og sterk nasjonal politikk som kan
430 gjøre Norge fritt og stort.

Tyskland har vital interesse av at Norge blir sterkt og uavhengig, forutsatt at det
står sammen med Tyskland. England, og i sin tid også Sverige, har trodd å se sin
interesse i at Norge er et lite lydrike avhengig av dem. Det har historien lært oss
435 mange ganger i århundrenes løp, og no sist fra 1814 til 1905 og fra 1905 til
1940. Vi ønsker ingen gjentakelse.

Vi vil først bygge bru mellom Norge og Tyskland, så kan de andre germanske
stater som ønsker det, komme til i dette storgermanske forbund av frie,
440 selvstendige stater i det nye Europa. Det er vår veg til nordisk samarbeid.

En slik utenrikspolitikk er også vegen til å trygge Norges stilling i verden og til å
sikre dets utviklingsmuligheter.

445 Framtiden tilhører de store statssammenslutninger. Den moderne utvikling har
satt de små og middelstore stater ut av spillet og lagt folkenes skjebne i hendene
på de store stater. Men bare de virkelig store stater eller statsforbund, de riktige
verdensmakter, har muligheten til å hevde seg i framtiden. Det er ikke plass til
mange slike på denne jord.

450 Formodentlig lykkes det mr.Churchill no å ødelegge det britiske verdensrike.
Singapores fall, Indias løsrivelse, oppgivelse av Middelhavet vil bety det britiske
rikes undergang.

455 Men en må regne med at i vest vil Nord-Amerika med sin befolkning på 150
millioner, med sitt umåtelige sammenhengende landområde, som danner både
et kontinent og en øy, og sine uhyre hjelpekilder arve Englands stilling og
fortsette dets politikk. I øst vil det russiske folkehav fortsette å øke.

Tross sin kultur vilde Europa også etter den seierrike fred snart føle seg liten, og se seg i en farlig og truet stilling mellom de to kolosser som vokser fram på sidene av det, hvis det ikke blir forenet i en fast sammenslutning av frie nasjonale stater. Uten at en slik nyordning blir virkeliggjort på en eller annen effektiv

465 måte, kan Europa ikke hevde seg. Det står endog i fare for å falle i ruiner. I første rekke vil Norge være utsatt for igjen å bli rammet slik som vi allerede no så hardt har fått føle det. For vårt land ligger midt i faresonen, nøyaktig i krysset mellom de stridende verdensinteresser.

470 Men innen rammen av en slik europeisk nyordning, som en er nødt til å gjennomføre i vår tid, er det naturlig og nødvendig at de germanske folk, som er av samme ætt og også er gruppert sammen geografisk, ordner seg i et engere forbund for å vareta sine særlige interesser.

475 Nasjonal Samlings hele virksomhet, likesom all min politiske tanke gjennom snart 25 år, har gått ut på dette:

Å overvinne liberalismen og bolsjevismen i Norge ved en nasjonal-sosialistisk nyordning i nordisk ånd; forbund mellom de germanske folk og enighet i

480 Europa; germansk-europeisk samarbeid om opprydning og nyordning i det russiske rom.

Det er klart at når jeg er kommet i spissen for en nasjonal norsk regjering, da vil jeg fremdeles, og om mulig mer enn noensinne, gjøre alt i min makt for å

485 fremme denne politikk, som jeg er så hellig overbevist om er riktig og rettferdig. Dens virkeliggjørelse betyr Norges frelse, dets frihet og storhet. Den betyr at hele den europeiske utvikling og dermed også Norges, blir løftet opp på et høyere plan. Den betyr indre orden og fred i Europa, økende sosiale goder og øket sosial rettferdighet, at Europa blir rikere, kraftigere og mer kultivert. Og

490 utover det betyr det at Europas folk, nasjonalt og individuelt, og ikke minst vårt norske folk, rykker nærmere det som er den egentlige lykke og mer enn rent materiell velstand: Det å kunne utvikle og utfolde sine særegne evner og muligheter, av hvilken art de enn er.

495 Det er ikke uforenlig med hverandre, det er tvert imot i vår tid nødvendig å være: En god nordmann, en god germaner, en god europeer.

Krigen føres ikke no bare for å slå England og knuse bolsjevismen, men for å
500 legge grunnen til et nytt og fritt Europa under germansk førerskap. Og
avgjørelsen av krigen i Norge betydde ikke bare at den nye ordning er sikret i
Nord-Europa. Den innebærer også at herredømmet til sjøs går over fra det
jødestyrte England til de germanske folk, og at disse tar ledelsen i den nye epoke
som den noværende verdenskrig innleder.

505 Englands tyranni over havene vil omsider bli knekket og med det også gjort slutt
på Englands verdensdespoti og verdensutpressing, dets sjørøvermetoder og
attentater på folkeretten og folkenes rett. Det blir no mulig å virkeliggjøre en
rettsordning på havet, hva England hittil med alle midler har forstått å hindre
510 mot alle andre nasjoners velbegrunnede rett og krav.

Ikke noe har Europa og Norge i de siste 300 år måttet lide og ofre for som for
denne engelske maktpolitikk. Det er også i virkeligheten for den at Norge no
blør, selv om engelsksyke landsmenn ikke kan se det. Ikke noe kan heller bety
515 mer for Europas fredelige utvikling og framgang enn at det endelig lykkes å
virkeliggjøre havenes frihet. Aller mest betyr det for Norge, verdens første
sjøfarende nasjon.

I menneskesjelen ligger en hang til de steder hvor den har gjennomgått meget,
520 hvor den har følt lidelsen sterkt eller gleden, hvor den har virket meget, kjempet
meget.

Som med det enkelte menneske, så også med nasjonalbevisstheten. Den føler seg
knyttet til de historiske steder, hvor nasjonens liv har utspilt seg intenst og
525 beveget. Og den søker tilbake til disse steder.

Derfor har vi nasjonalbevisste nordmenn også valgt Akershus til skueplassen i
dag for den historiske handling, hvorved igjen er skapt en nasjonal regjering for
Norges urgamle rike. Akershus historiske grunn understreker betydningen av at
530 den nasjonale fornyelsesbevegelse overtar regjeringsmakten. Over et gap på et
halvt tusen år med nasjonalt forfall og husmannsånd knytter det nye Norge
målbevisst forbindelsen med Norges gamle storhetstid, den gang da Norge ikke
bare selv var et av de høyest kultiverte, og største og best organiserte riker i
Europa, men da vårt folk hadde så stor indre statsdannende kraft at det også ute
535 i verden grunnet mange riker, og blant dem, i vest endog begynnelsen til det
britiske verdensrike, og i øst det russiske rike.

For over 600 år siden - i slutten av Norges storhetstid reiste den siste nasjonale
540 norske riksstyrer denne minnerike borg. Den var den norske hjørnesteinen i den
store strategiske festningstrekant Akershus, Tønsberghus, Båhus som skulde
sikre Norges sentrale stilyng i Norden, samtidig som anlegget av Vardøhus i
Finnmark sikret Nord-Norge mot faren fra øst.

545 Men allerede fra 1350 satte inn et nasjonalt forfall så sterkt at det lenge syntes
som om det skulde føre til fullstendig undergang av Norges selvstendighet og til
nasjonal utslettelse.

Hva har ikke denne gamle borg i hine mørke tider sett av blodige verk og
550 nasjonale dramaer?

«Martyrblod med sæden krefter som spratt ved Eidsvolls verk en vårdag,» sier
Henrik Ibsen.

555 Men den nasjonale kraft maktet hverken i 1814 eller i 1905 å slå helt igjennom. I
1814 ble Norge tatt av England som et stykke land fra den danske konge og
levert svenskekongen til lønn for ytet krigstjeneste. Og da vi i 1905 omsider var
blitt sterke nok til å gjøre revolusjon mot den svenske unionskongen, så var det
bare i det ytre vi gjenvant vår selvstendighet. I virkeligheten gled Norge inn i et
560 fullstendig avhengighetsforhold til England og de internasjonale liberalistiske og
marxistiske systemer, og slutten på det hele ble den 9. april 1940, den største
katastrofe og det største sammenbrudd i Norges historie.

Når vi i dag ganske uhildet ser tilbake på denne 600-årige utvikling, hvor vår
565 nasjonale kraft først sank i 200 år for så igjen langsomt å stige, så trer tydelig
fram at katastrofen den 9.april 1940 egentlig ikke var noe nasjonalt
sammenbrudd, men i virkeligheten utgangspunktet for det fulle nasjonale
gjennombrudd. Ikke bare stille vårsprett som på Eidsvoll i 1814, men et
stormende nasjonalt vårbrudd. Endelig etter seks hundre år og de forberedende
570 framstøt i 1814 og i 1905 er den nasjonale folkekraft igjen blitt forløst og har no
funnet fram til et fullødig uttrykk på sitt ekte og opprinnelige grunnlag. Men
det måtte en stor krigskatastrofe til for å hakke hull på skallet, og en organisert
nasjonal samlingsbevegelse med en skapende og sterk idé til å bære det nye,
gjennfødte Norge, en bevegelse som kan vekke det norske folk til full bevissthet
575 om sin egenart og sitt verd, gjøre klart for folket dets oppgaver ute og hjemme,

og få det til å bruke all sin kraft på å løse dem til gagns.

580 Alt dette kan ikke bringes i orden og vokse seg fullt fram i en håndvending. Ikke
alt er enno oppnådd som kanskje mange mener en med god grunn kunde vente.
Men resten kan det etter hvert bøtes på. Det viktigste grunnlag for et nytt, et
fritt og stort, nasjonalbevisst Norge er vunnet, og har i dag fått sin dåp og
offisielle vigsel.

585 Derfor er denne dag, søndag den 1. februar 1942 en stor dag i Norges historie.
Større enn 17. mai 1814. Større enn 7.juni 1905.

Og med all aktelse for andres innsats: Den kamp vi har kjempet for Norges sak
er en hardere kamp og krever større ofre enn kampen til Eidsvollsmennene og
590 7.juni-mennene.

Dette vil jeg her gjerne ha sagt, ikke for min egen skyld, men for å gi mine tapre
og trofaste kampfeller den ære de formener, og i første rekke dem som frivillig
setter livet inn.

595 Dog, enno er det meget som står igjen å erobre. Mange harde kamper skal enno
måtte utkjempes før verdensstormen har lagt seg, og det nye Norge er bragt fritt
og frelst i havn.

600 «Die Standhaftigkeit ist es allein, was in den grossen Geschäften aus Gefahren
zu erretten vermag,» sier Fredrik den Store i slutten av sin beretning om den
prøysiske 7-års krig.

605 At bare utholdenhet kan føre fram i de store ting, det har også vi i Nasjonal
Samling lært i vår lange kamp for Norges sak. Fordi vi holdt ut, opplever vi
denne dag. Utholdenhet bæres av lojalitet og tro. Lojalitet mot vår bevegelse og
dens ide, tro på det nye Norge og dets misjon i verden. Det er det som skal til.

610 Og til de gode nordmenn som «ikke vil ha noe med politikk å gjøre», vil jeg si at
partipolitikk og nasjonal politikk er to helt forskjellige ting. Partipolitikk er
kamp mellom forskjellige interessegrupper om innflytelse på statens styre, eller
slike interessegruppers forskjellige politiske manøvrer for å holde sin
maktstilling i staten mot folkets interesser. Partipolitikk er en pest og
landeplage. Den ødela Norge som den har ødelagt så mangt et rike.

At man ikke tar del i den slags virksomhet, tjener bare en mann til ære.

Men nasjonal politikk er en helt annen ting, og en stor ting. Nasjonal politikk er
620 å styre stat og samfunn til gagn for hele folket. Det har ingen god nordmann og
samfunnsborger lov til å stille seg likegyldig eller avvisende overfor. Eller som
den gamle greske historieskriver sier:

«Vi atenere ser på alle dem som ikke tar del i det offentlige anliggende, ikke som
625 folk som passer sin egen forretning, men som døgenikter. Selv om en mann har
framgang i sin forretning, vil han og alt hans gå til grunne, hvis hans fedreland
går til grunne.»

Men til de nordmenn som enno lar sin holdning bestemme av håpet eller troen
630 på Englands seier eller frykten for det, vil vi best la kjensgjerningene selv tale sitt
overbevisende språk.

Til alle nordmenn - hjemme og ute - vil jeg imidlertid i dag ha sagt, både som en
maning og som en advarsel:

635 I tidens fylde er det sanne nasjonale Norge igjen trådt klart og kraftig fram.

Vi har lagt en fast grunnvoll for dette nye Norge.

640 Vi har gitt folket en fast oppdragende, skapende og styrkende plan for dets liv i
framtiden og har satt opp nye nasjonale idealer og oppgaver for folket i samhøve
med tidens krav og med det folket vårt trenger og attrår.

Og endelig har Norge i dag igjen fått sin egen nasjonale regjering.

645 Og nå ønsker vi alle nordmenn, ja vi har full rett til å kreve, at enhver lojalt
hjelper denne regjering med å løse våre nasjonale oppgaver og trygge og bygge
dette nye Norge.

650 Hvor Harald Hårfagre samlet et rike, skal vi samle og føre et folk. Det er en
oppgave som er lagt på den nasjonale regjerings skuldre. Og vår største
dikterprofets ord skal fortsatt mane oss:

655 «Norge var et rike, det skal bli et folk.»

Det er gjerningen som skal gjøres av Norges regjering no. Og dette folk -
normannafolket - skal ikke bare bli fritt. Det skal bli stort. Det nye Norge leve!

660

Kilde

Vidkun Quisling: "Mot nytt land. Artikler og taler 1941-1943", NS Rikspropagandaledelse 1944.

Emner

Krig, Nazisme, Partipolitikk

665

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/den-virkelige-folkeviljen>

670

675

680

685

690